

Между познатитѣ ѝ мжже се бѣше увѣртѣлъ и единъ архитектъ.

— А, вижъ, тука вече е добре, Бебо.

— Но той е много старъ. Не ми харесва. Не обича баловетѣ, не ходи по екскурзии...

— Нищо, Бебо, ти го вземи, да си осигуришъ живота, защото нали виждашъ какво е въ къщи и на къде вървимъ. После можешъ пакъ да си карашъ както си знаешъ.

Беба се усмихна успокоително, че и така ще може, скочи предъ огледалото, взе си чантичката, извади цигаритѣ, запали една, излегна се пакъ на дивана съ полузатворени очи и заблѣнува за живота, който я очаква.

Рокли, кола, накити, балове, приятели...

Какво отъ това, че не знае да зашие едно копче, нали той е богатъ? Оправи коситѣ си и сложи ржце подъ главата. Пенюарътъ ѝ се бѣше заметналъ и лѣвиятъ ѝ кракъ се виждаше до горе, въ коприненъ чорапъ, изиященъ, съблазнителенъ. Той бѣше толкова хубавъ, че и да нѣмаше другъ, стигаше ѝ.

Вдишваше дълбоко дима отъ цигарата и правѣше умѣло кржгчета предъ себе си.

— Съ тази гола глава да се съгласишъ да го вземешъ, каква голѣма жертва правишъ, но това за насъ ще направишъ, Бебо. Не виждашъ ли, че всѣки день можемъ да останемъ на улицата. Баща ти е старъ, всичко може да се случи, а и пенсия нѣма да ни остави. На братъ ти ще намѣримъ нѣкое добро момиче. Мжчно се намиратъ сега такива, но ще се погрижимъ. Азъ ще се прибера при васъ. Все си е друго, като има старъ човѣкъ около васъ. Неговата майка по-добре ще бжде да е надалечъ,